

Писмо от
един
тийнейджър
в духовния
СВЯТ

July 27

1946

Това е една книга продиктувана от духа Нейо Лусио на медиума Франсиско (Шико) Кандидо Шавиер. Дезинкарнирания дух на Карлос, пише на своя брат, който все още е инкарниран в тяло. Карлос обяснява на Дирсеу как душата му е напуснала тялото по време на смъртта и му разказва впечатленията си в началото на неговия нов живот в духовния свят заедно с дезинкарнираните роднини и нови приятели, които среща. Карлос също така потвърждава факта, че животът след смъртта е продължение на живота, който сме имали във физическото тяло, и подчертава нуждата да живеем в съответствие с напътствията на Исус.

Голямото
пътуване

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Съдържание:

1 – Писмо

2 – Впечатления от моя последен ден на Земята

3 - Леля Еунисе

4 – Добрият сън

5 – Голямото Пътуване

6 – Пробуждането

7 – Грижа и утеха

8 – Още от семейството

9 – Докторът

10 – Селото

11 – Новини

12 – По време на молитва

13 – Комплексът

14 – Съученици

15 – Уроци

16 – Работа

17 – Организация

18 – Съвест

19 – Поправката

20 – Награда

21 – Заключение

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Автор на книги за деца и писма-послания, Духът Нейо Лусио е стар познат на Духа Емануел (духовния водач на Шико Шавиер и автор на много психографирани книги). Нейо Лусио се появява в историческата книга „Петдесет години по-късно“ под името Снейо Луций. В едно от земните си съществувания, авторът също така прави контакт с медиума Франсиско Кандидо Шавиер, когато е прероден като учителя Артур Жовиано, баща на Ромуло Жовиано, началник на Шико Шавиер във ферма Модело в Педро Леополдо. В живота си като Артур Жовиано, Нейо Лусио активно допринася за формирането на една нова насока на начално образование в началото на ХХ век с една специална Програма на преподаване (1906), един метод, който цели да се пребори с неграмотността и да обучи колкото се може повече деца да четат и пишат.

След завръщането си в духовния свят през 1934 г. Духът Нейо Лусио е продиктувал няколко различни материала на Шико Шавиер, шест от които са част от каталога на Бразилската Спиритическа Федерация, и те са: “Християнин на загоряване”, “Исус в Дома”, “Писмо от един тийнейджър в духовния свят”, “Животът говори 1”, “Животът говори 2”, “Животът говори 3”. (книгите могат да се намерят на португалски и английски, няма превод за българския книжен пазар.)

Електронната версия и превода на книгата са подготвени с единствената цел за подпомагане изучаването на доктрината на Спиритизма в България.

Книгата може да бъде намерена и във версия на Аудио Книга в [youtube.com](https://www.youtube.com)

Превод и изготвяне: Павлина Николова

pavlinanikolova_reg@abv.bg

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Глава 1

Писмо

Карлос е едно 14 годишно момче, което смъртта взе твърде рано от живота във физическия свят.

Наскоро той се записа в нашите курсове за ментална пренастройка и духовна подготовка и още от най-първия час показва забележително посвещение на уроците си и на усилията необходими да обнови себе си.

Сред най-ярките неща, които характеризират Карлос, най-много изпъкваше желанието му да изпрати някакви новини на своя брат Дирсеу, негов незабравим и обичан другар у дома. И така той написа това писмо, което предлагаме на младите читатели, и в което нашия предан приятел се опита да опише новия пейзаж и емоциите, които той преживя след смъртта на своето физическо тяло.

Това е един скромен труд, в който сърцето на младежа говори по-силно от човешкия ум. Точно по тази причина не бива да бъде ограничаван до възрастовата група, към която е насочен.

За това ние посвещаваме тези прости страници на нашите по-млади братя и сестри. Желанието ни е, от това изпълнено с обич и братско чувство писмо, те да успеят да придобият ценно познание за своето настояще, което да им помогне да изградят своето бъдеще.

Нейо Лусио

Педро Леополдо, Бразилия, 27 Юли 1946 г.

Глава 2

Впечатления от моя последен ден на Земята

Скъпи Дирсеу,

Пиша ти това писмо за да ти кажа, че аз всъщност не умрях наистина.

Никога не съм вярвал, че би било възможно да ти пратя вести, след като оставих тялото си там долу на Земята. Спомням си как понякога заедно наблюдавахме погребалните процесии на деца и възрастни от големия прозорец в нашата стая, когато в мълчание наблюдавахме

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

тъжната катафалка да преминава наблизно, декорирана с цветя и отнасяща някой, който никога няма да се завърне...

Спомняш ли си, когато Осорио, нашият съученик, почина? Аз никога не забравих тази сърцераздирателна сцена. Неговата майка, Дона Маргарита, цялата в сълзи, ни отведе да видим тялото му. Преди, игрив и мил, сега Осорио лежеше студен и безмълвен. Изглеждаше сякаш спи, неподвижен под една купчина рози и спомени.

Когато чух, че той никога няма да се върне, сърцето ми запрепуска и пребледнях.

Стария Томас, портиерът, който работеше в училище, наблюдаваше сцената. Той разбра какво се случваше и ми махна да дойда настрана.

През онзи ден аз не ядох целия ден и прекарах нощта скован от ужас. Измъчих баща си с всякакви въпроси за смъртта, а от отговорите му тръпки ме побиха. Накрая той забеляза колко съм разстроен и ме посъветва да избягвам тази тема.

Мина много време, но това преживяване си остана в сърцето ми.

Може би заради това аз бях толкова нетърпелив и обезпокоен по време на моето заболяване.

И за да съм честен с теб, аз бях наистина уплашен, когато осъзнах, че всичко щеше да свърши, защото винаги бях чувал, че смъртта на тялото е края на всичко.

И все пак сега аз мога да ти кажа, че това въобще не е вярно.

Спомняш ли си моят последен ден у дома?

Мама плачеше толкова много!...

Татко беше истински разтревожен и крачеше напред-назад в съседната на нашата стая.

Нашият добър приятел д-р Мартиньо ми държеше ръцете, а ти седеше в стола на баба и гледаше към мен тревожно и тъжно.

Аз исках да говоря, но не можех. Бях уморен, но не знаех защо. Не можех да си поема дъх, сякаш бях риба на сухо. Направих усилие да кажа нещо, за да успокоя поне Мама, но чувствах огромна тежест, която ме притискаше в гърлото и устата.

Тогавя концентрирах погледа си в твоите очи и плаках много, защото се страхувах да не стана и аз безмълвен и студен, както Осорио, да си тръгна и да не се върна никога повече.

Не можех да движа устните си, но наум си казвах молитвата, на която Мама ме беше научила. Спомних си за Бог и зачаках съня с неописуема мъка...

Аз исках да спя, много да спя, но страха ми да заспя и да не се събудя никога вече, беше толкова голям, че ако можех, щях да крещя гръмко, с цялата останала в дробовете ми сила, умолявайки д-р Мартиньо да не ме оставя да умра.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Глава 3

Леля Еунисе

Търсех да видя спокойно и ведро изражение на лицата ви, но без успех.

Щях всичко да дам само за да видя, че се усмихвате. Това щеше да успокои страха ми. Но всички вие бяхте разтревожени и плачехте...

Надявах се, че д-р Мартино ще опита да ме разведри и ще ме увери, че всичко това е само една криза, която ще отmine. Но нашия добър доктор премери пулса ми без да се опитва да прикрие тъгата, която изпълваше душата му.

И така страха от умиране стана все по-силен и по-силен в ума ми.

Когато всичко изглеждаше безнадеждно, случи се нещо, което привлече вниманието ми. Един слаб звук предизвика любопитството ми.

Погледнах към входната врата и видях, че по някакъв необясним начин там са започнали да се появяват фини частици фосфоресцираща субстанция.

Тези точки светлина сякаш формираха едно нежно наметало от лека мъгла и изглежда някой се раздвижи зад него...

Аз гледах тази чудатост с удивление, когато светлинната завеса се раздели на две и една красива млада дама се появи. Веднага я разпознах.

Тя беше същата жена, която бе изобразена на голямата картина, която Мама пазеше в къщата. Това беше леля Еунисе, малката сестра на Мама, която беше починала, когато ние с теб сме били малки.

Тя бе облечена в една светло-зелена рокля, украсена с блестяща нишка. Красива сияйна и синкава светлина я заобикаляше, особено много около главата и горната част на тялото, все едно държеше една скрита лампа. Тъмните и очи излъчваха безгранична симпатия и топлота.

Аз бях много изненадан, когато леля Еунисе влезе в стаята, прегърна Мама (без Мама да я забележи), а после седна до мен и каза: „Хей, малък Карлос, ти си много смел. Страхуваш ли се сега?“

Ако случаят беше различен, мисля, че нямаше да се държа толкова добре, защото винаги до сега бях слушал, че мъртвите са призраци, а нашата леля вече беше починала. Но аз бях толкова отчаян, че усетих голямо успокоение от нейните думи на окуражаване. Имах нужда някой да ме разведри.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Забелязах нервността на Татко, сълзите на Мама, обезкуражаването на д-р Мартино и тъгата му, когато седна до мен, и стигнах до заключението, че доброто настроение на леля Еунисе е точно това, от което се нуждаех.

В действителност, в доброто старо време, когато бях добре, бях чувал странни истории за „преследвания на духове от другия свят“, които бяха оставили такова впечатление у мен, от което не можех да спя, но леля Еунисе не можеше да предизвика страх у никой. Тя беше красива и се усмихваше, изпълвайки ме с доверие и оптимизъм.

Така аз се почувствах отново жив, въпреки че забелязах една неприятна скованост в тялото си, което не можех да помръдна, нито една частица дори.

Глава 4

Добрият сън

Бях изненадан, когато забелязах, че никой от вас не беше разбрал за присъствието на леля Еунисе. Останах с впечатлението, че и ти не можеш да я видиш. Дори д-р Мартино, който гледаше право в нея, показваше пълно безразличие.

Но тя не беше ни най-малко притеснена от това. Тя се премести до кревата и положи нежната си ръка на челото ми. Голямо успокоение обхвана душата ми.

Чувствах сякаш слънчеви лъчи са проникнали в парализираното ми тяло.

Не можех да говоря, както исках, но можех да мисля по-ясно. Спрях да обръщам внимание на болезненото си гърло и бях в състояние да помисля без проблеми.

Дали се подобрявах, малко по малко? Дали смъртта дебнеше все още около леглото ми? Какво щеше да се случи в следващите няколко минути?

Аз исках да попитам леля Еунисе няколко въпроса и в същото време да ѝ обясня, че се страхувам безумно много от смъртта, обаче устните ми едва се движеха.

Но от това, което забелязах, тя веднага възприемаше всичко, което се случваше в ума ми.

Тя се усмихна топло и каза: „Наистина ли вярваш, че някой може да изчезне завинаги? Не вярвай на подобна глупост... Ти трябва да се съвземеш. Все пак си преминал през много, много изпълнени с болка дни и безсънни нощи.“

Тя се усмихна с още по-голяма нежност, което ме изпълни с дълбоко доверие, след което каза:

„Ти трябва да заспиш кротко, без никакви тревоги.“

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

И тъй като слушах съвета ѝ, добави: „Почивай, малък Карлос! Не се страхувай да се оставиш на влиянието на съня. Аз ще те наглеждам...”

Тогава тя неколкократно прокара дясната си ръка леко над разраненото ми гърло. Промяната, която преживях беше цялостна. Усетих все едно ми слага една чудодейна успокояваща превръзка. Болката, която ме беше измъчвала толкова дълго, започна постепенно да намалява.

Най-накрая ме обхвана един неописуем покой. С доверие се предадох на грижите на леля Еунисе, както преди се бях оставял на нежността на Мама.

Тя започна да милва мокрото ми от пот лице с любящата си и нежна ръка, като накрая я положи внимателно на клепачите ми...

Аз все още се опитвах да гледам в теб, но не можех.

Моят неочакван посетител нежно затвори очите ми и ме подкани: „Спи, малък Карлос! Ти си уморен...”

Аз не можех да кажа и една думичка, но се съгласих умствено.

Леля Еунисе забеляза тихото ми задоволство, наведе се и ме целуна.

Спомних си как Мама ме целуваше всяка нощ и поради облекчението, което усещах, най-накрая аз се предадох на добрия сън.

Глава 5

Голямото Пътуване

Ах, Дирсеу! Не бих могъл да ти опиша какво се случи след това.

Моят сън без сънища продължи само няколко часа, защото един странен кошмар ме обзе напълно.

Изглежда се скитам наоколо из една мрачна и трудна за описание атмосфера.

Усещах сякаш Мама е надвесена над мен, тревожно викайки името ми.

Забелязах неспокойните и ръце да докосват лицето и косата ми. Чух скръбните ѝ ридания и опитах да се събудя и съвзема, но без резултат.

Много страдах през тези мигове на несигурност и скръб.

Аз се възползвах от леля Еунисе, която грижовно ми помагаше.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Малко по малко, докато се чувствах привързан долу от виковете на Мама, добих впечатлението, че една по-висша сила много бавно ме издърпваше от леглото.

Разбрах, че съм задържан от някакъв вид лепкава субстанция, като птица оплетена в храст. И все пак забелязах, че някой ме освобождаваше, отървавайки ме от един товар, както когато сваляш от себе си едно тежко палто...

След което, въпреки че продължих в същата подобна на сън атмосфера, спрях да усещам ръцете на Мама, за сметка на ръцете на леля Еунисе, докато топлеха душата ми.

„Хайде, Карлос!”, ясно чух как тя възкликна.

Ние се отдръпнахме към входната врата. Нашата леля изглеждаше доста заинтересована бързо да си тръгне с мен.

Отвън луната грееше. Аз вдишах хладния, изпълнен с ухания, нощен въздух, като някой получил истинска небесна благословия.

Толкова много дни бяха изминали, в които полагах усилия да се подобря, но не успях!

Леля Еунисе нежно ме носеше в ръцете си, сякаш бях малко детенце. Въпреки, че не можех много точно да координирам мислите си, бях изумен, когато осъзнах, че ние напускахме Земята.

Успокоен от ласките на нежния бриз, не знаех на какво най-напред да се чудя: на подобрението, което изведнъж бях почувствал или на красотата на нощта, изпълнена с ухание и прекрасна светлина.

Щастието ми нямаше граници. Аз се чувствах слаб, победен, неспособен да кажа и една дума, но също така почувствах сякаш ме отвеждат от земята на празник сред звездите.

От време на време леля Еунисе ме поглеждаше с топлите си и дружелюбни очи и аз ѝ се усмихвах обратно, доволен и благодарен за благословията да съм в състояние да дишам без болка и без да се уморявам.

Удивлявах се на озарения от лунна светлина въздух.

След това подобните на сън впечатления станаха много по-ясни. Бях сигурен, че всичко е било само една фантазия и че когато се събудя отново ще бъда в старото си легло.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Глава 6

Пробуждането

Уморен от безспирните въпроси, които си задавах, без да получа никакви отговори, аз се предадох на грижата на нашата леля и станах напълно безсъзнателен.

Колко дълго съм прекарал в този дълбок сън без спомени?

Не можех да кажа. Знам само, че се събудих разтревожен и неспособен да схвана каква е ситуацията.

Бях сам в една много чиста стая изпълнена със светлина. Самотата изведнъж ме изпълни с тъга, но се почувствах малко по-добре, когато забелязах отворения прозорец, който пропускате вътре лъчи ярка светлина.

Имаше весели картини на стените, но аз се питах дали не са ме довели в някакъв вид болница.

Надалеч през огромния прозорец видях пейзажа, който се разкриваше... Лъчистото синьо небе сякаш ми прашчаше един хладен бриз.

Внимателно разгледах наоколо и забелязах различни видове мебели.

Съдейки по удобните на вид кресла и приканващите дивани, стигнах до заключението, че стаята е предназначена изключително само за почивка.

Бях изненадан, когато огледах себе си. Дали бях преодолел дифтерията? Дали д-р Мартиньо беше успял да ме излекува? Гърлото вече не ме болеше. Ако не се чувствах толкова слаб, може би щях да мога да стана и да направя няколко крачки. Докоснах косата и краката си.

Какво бе причинило такава промяна? Имаше ли някакъв шанс да съм си у дома? Но тази стая беше напълно нова за мен. Припомних си последната сцена, която предшествах дълбокия ми сън. Удивлявах се спомняйки си и най-малките детайли.

А Мама? Тя защо не беше тук? Защо не ми предложеше нейната любяща прегръдка, щастлива от моето възстановяване? Спомняйки си нейната нежност по време на последните часове на моето тяло, почувствах, че ме обзема истинска носталгия по дома и едно непреодолимо желание да плача. Чак тогава забелязах, че е минало много време, а не съм казал нищо. Беше ли гърлото ми в подходяща форма за да ми помогне? Опитах и извиках: „Мамо, Мамо!“

Веднага у мен отекна един скръбен глас. Осъзнах, че не съм го чул с ушите си. Изглежда идваше от собствената ми душа, като я раздираше. Това беше гласът на Мама, който ридаеше мъчително: „Карлос! Карлос!...сине мой, върни се, върни се!... Не ме оставяй! Не ме оставяй!“...

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Преди да мога да мисля още за моята нова ситуация, една близка врата се отвори и леля Еунисе влезе. Тя дойде при мен, усмихна се и седна край мен. Разказа ми точно какво се беше случило: „Не се безпокой, малък Карлос! Сега ти си с нас.”

Глава 7

Грижа и утеха

Какво имаше предвид тя с това?

Леля Еунисе все още беше до мен, жива и ведра.

Не можеше да има вече никакво съмнение в това. Аз нито халюцинирах, нито сънувах. Бях напълно буден.

И все пак няколко тревожни въпроса се появиха в ума ми. Знаех, че леля Еунисе е починала преди много време. Но аз? Не изглеждаше ли всичко нормално? Докоснах тялото си; Огледах стените и мебелите. Можеше ли наистина умирането да означава „това”?

Трябваше само да си помисля тези мисли и леля Еунисе се усмихна мило и каза: „Да, Карлос, ти си тук с нас сега: нас, които вече сме преминали през тъмнината на гроба.”

Честно казано, почувствах тръпки на страх, а леля Еунисе не беше обезпокоена въобще и отбеляза: „Глупаво момче! Защо си толкова изплашен? Не трябва да бъдеш.”

Такова едно спокойно поведение ме изпълни с доверие.

И все пак цялото това ридание наистина ме разстрои. Защо Мама плачеше толкова, като нямаше никаква причина за това? Едно лошо чувство ме обзе. Цялата болка, която бях усещал до преди малко, се върна в тялото ми.

Започнах да плача в конвулсии.

Леля Еунисе все пак успя да разбере всичко и ми показа, че знае как се чувствам вътрешно, потупа ме по главата и каза: „Не се безпокой, дете. Това наистина е твоята майка, която плаче, защото тя все още не е разбрала живота. Ти все още си свързан с нея от силни, но крайно нездравословни връзки на любов. Съвземи се и помисли за нещо различно.”

Аз исках да послушам любящия ѝ съвет, но не можех. Плача на мама изглежда идваше от далече и желанието ми да я видя отново беше твърде силно в мен, за да мога да се почувствам свободен толкова бързо.

Ах, но това беше ужасно! Риданията на Мама станаха толкова по-силни в мен, колкото повече аз се поддавах на желанието да си спомня всичко. И като резултат всичките ми болки

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

и страдания започнаха да се появяват отново, едно по едно: възпаленото гърло, задуха в гърдите и трудното дишане.

Почувствах се сякаш моята дълга и изпълнена с болка агония беше започнала отново.

Леля Еунисе ме подкани да бъда силен и да мисля за Божията доброта с цел да преодоля тежките чувства на момента, но без полза.

След като уми лицето ми с някаква хладка вода от един леген наблизко, тя добави с обич: „Не се страхувай. Тук ние имаме също така отдадени на работата си доктори и аз вече изпратих да доведат един да ни помогне.“

Разстроен и посърнал, аз зачаках помощта да дойде.

Глава 8

Още от семейството

Докато чаках доктора, леля Еунисе в един момент ми каза, че ще доведе други членове на семейството. Тя тръгна оставяйки ме на новите мисли, които се въртяха в ума ми.

След няколко минути вратата се отвори и нашата леля влезе придружена от други хора.

Първоначално си помислих, че са много, но се оказа, че бяха само двама: Баба Аделия и Братовчеда Антонио.

Баба привлече вниманието ми най-много. Тя не беше нито немощна, нито прегърбена. Изглеждаше много по-млада, по-щастлива и по-силна. Нейните спокойни и светли очи искряха със същата топлина, каквато познавах от преди.

Изненадата да я видя там до мен ме изпълни с очарование и щастие.

Каква утеха!

Помниш ли, когато Баба се разболя много сериозно и трябваше да си тръгне от дома и да отиде в болница?

След това ние повече не я видяхме.

Мама ни каза, че благата стара дама е починала и не ни позволи да отидем с нея на погребението, да я почете за последно.

И двамата често показвахме колко ни липсваше Баба. Тя винаги се грижеше много добре за нас.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Обикновено ни обсипваше с любов и топлина. Прощаваше ни всички грешки.

Можеш ли да си представиш радостта, която изпитах, когато я видях да се приближава?

Редом до нея веднага разпознах Антонио, нашия братовчед, който също беше „умрял“ в отдалечена болница. Той ме гледаше със своите обичливи и мили очи, които наистина успокоиха сърцето ми...

Истински порой от въпроси се появи в ума ми в тези няколко последвали мига.

Докато бях на земята често бях слушал, че след смъртта на тялото ние ще бъдем отведени или в рая или в ада. Но това, което сега видях беше продължението на същия стар, скъп и успокояващ пейзаж. Баба, леля Еунисе и Антонио бяха там пред мен, по-живи от всякога, и този факт напълно опроверга нашата погрешна вяра, че те са изчезнали завинаги със смъртта.

Нашата мила стара баба и братовчед ни се усмигнаха и ме прегърнаха силно.

Баба се разплака от радост, целуваше ме и ме държеше в скута си, както правеше преди.

Тя ме попита как са всички. Съжаляваше, че не е могла да дойде и да ме вземе и за това леля Еунисе я бе заместила. Заяви, че ще посети Мама при първа възможност. Попита мило дали ти аз сме все още същите малки немирници, които обикновено криеха очилата ѝ, за да получат играчки или лакомство.

Обгърнат от добрите и любящи ръце на Баба, изпитах силен копнеж по Мама и плаках много.

И въпреки това нашата скъпа стара баба ме утеши и ми обясни, че някой ден Мама и всички вие също ще дойдете в нашия нов дом.

Глава 9

Докторът

Още не бяхме спрели да изразяваме цялата си любов и радост от това, че се виждаме отново, когато докторът, който очаквахме, се появи.

Леля Еунисе отиде да го поздрави и го доведе в стаята.

Той беше добродушен и ведър и сърдечно поздрави всички.

Внимателно ме прегледа от горе до долу и приложи лъчи светлина върху тялото ми, използвайки едно малко устройство, което наистина не бих могъл да опиша. След което

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

мълчаливо прокара дясната си ръка няколко пъти над гърдите и челото ми и забелязах, че от пръстите му излизаха искри от ярка синкава светлина.

След като вече беше приключил, той започна да ни обяснява някои неща. Беше доволен и оптимистичен, оставяйки у мен впечатлението, че е много по-загрижен да ми предаде по-скоро нови мисли, отколкото лекарство.

Той не ме попита за лекаря, който ме беше лекувал у дома; видимо не се интересуваше от болното ми гърло, нито ме попита никакви въпроси, които биха напомнили за предишната ми ситуация.

Умело ме накара да забравя болката и страданието като ме разсейваше с много по-интересни неща.

Той ме попита каква професия щях да си избера, ако бях останал сред инкарнираните духове и когато му споменах нещо за моя интерес към самолети, той започна да разказва давайки ми забележителни детайли върху прогреса на науката на летене, и честно казано аз се почувствах като някой друг. Въобще не бях притеснен от мисли за моето заболяване, нито чувствах никаква привързаност към тялото, което бях оставил назад.

Той говореше като един опитен инструктор летец.

Поради което аз го слушах с нарастващо удивление.

След неговото информирано изложение по темата, която ме интересуваше толкова много, той ми каза, че познава Сантош Дюмонт* и обеща при първа възможност да проведем още разговори за авиация.

Видях че добрия доктор се готови да прекрати нашия разговор, за това рискувах с един въпрос, напълно забравил за моята болест: „Докторе, мислите ли, че аз бих могъл да продължа да уча тук?“

„Разбира се!“ отговори той радостно. „Никой не трябва да спира работата по учението си, само защото е бил лишен от физическото си тяло. Надявам се да те видя на крака много скоро, за да можеш да изучаваш и научаваш нови неща.“

Това ме изпълни с нетърпение и удовлетворение.

На излизане, преди да се сбогуваме, той предложи да се запиша в Детския комплекс, където щях да получа всичката помощ, от която се нуждаех. Баба Аделия и леля Еунисе с благодарност се съгласиха.

След като доктора си тръгна забелязах, че вече не можех да чуя плача на Мама и че цялата ми болка някак си беше изчезнала.

*1 – Сантош Дюмонт, бразилски летец-пионер, според някой той е полетял преди братята Райт.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Глава 10

Селото

Аз останах още няколко дена в болничното легло. Под грижите на моето семейство се борих с обезпокоителните мисли, които превземаха ума ми.

Братовчед ни Антонио не остана повече от ден до леглото ми. Той бе записан на един стаж в Детския Комплекс и трябваше да се завърне към учението си.

Все пак докторът ме посещаваше всеки ден през следващите две седмици, докато напуснах стаята, с чувството, че съм по-добре и готов да изляза, въпреки че все още бях малко слаб.

Баба Аделия и леля Еунисе бяха видимо доволни и ми помогнаха с първите ми стъпки навън.

Ах, каква радост!...

Едва тогава аз видях, че те двете живееха в една очарователна и гостоприемна къща.

След като слязох по един къс коридор, аз стигнах до една просторна, добре обзаведена стая. Спрях се от почуда пред изпълнената със светлина входна врата свързваща стаята с външния свят.

Цял един нов свят се разкри пред погледа ми.

Заобикалящия ме пейзаж беше прекрасен и необикновен. Красиви къщи, подобни на нашите, макар че бяха много по-хубави, и всички бяха подредени грациозно и очарователно в редици.

Всяка от тях беше заобиколена от малки или големи градини свързани помежду си от приятни на вид овощни градини.

Стигнах до заключението, че всички тези пищни растения получаваха същата грижа, която беше оказвана на цветята.

Ята от брилянтно оперени птици кръстосваха щастливи небето.

Един покой непознат за Земята кръжеше в атмосферата. Аз поемах дълбоко дъх от чистия лек въздух.

Къщата на баба Аделия е заобиколена от различни по цвят, но най-много червени цветя, които придаваха на градината един вид на постоянна радост. Баба каза, че леля Еунисе е организирала посяването и е избрала кои цветя да бъдат отглеждани.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Разбира се, ти би искал да знаеш дали те са като тези, които имаме на земята. Да. Много от тях изглеждат като рози, карамфили и незабравки, но повечето показват разлики, които аз не мога да опиша. Например между градината и овошките в къщата на баба има две асми покрити с лози, чиито семена много бих искал да пратя на Мама. Това елегантно растение простира надалеч дълги красиви мустачки и е покрито с тъмнозелени листа, сред които цъфтяха малки отрупани цветове с бели венчелистчета и изпъстрени в червено, които отделяха приятен аромат. В действителност мустачетата на листата и цветята са толкова благоуханни и красиви, че няма с какво да ги сравня.

За да бъда честен, никога не бих могъл да си представя, че съществува едно толкова красиво място след смъртта. В коментар на моето удивено изражение Баба обясни, че там съществуват и други региони, които са дори по-красиви, но в тях влизат само пречистени души, които са употребили цялото си време на Земята да правят добро.

Глава 11

Новини

Когато отидохме в красивата дневна стая, аз с изненада видях един голям портрет на Мама, който по всичко личеше бе съхраняван там с голяма грижа.

Този ценен спомен окачен в стаята ме трогна дълбоко.

Каква носталгия заля душата ми!...

Взирах се в портрета с копнеж.

Но въпреки, че очите на баба Аделия се бяха напълнили със сълзи, тя се обърна към мен строго и все пак нежно: „Карлос, не бъди толкова емоционален! Спомни си, че трябва да балансираш чувствата си. Трябва да правим това, което докторът каза, за това нека си спомним твоята майка с радост!”

Аз подтиснах копнежа, който изглежда отново ме бе обзел, успокоих се, преправих лицето си и опитах да се усмихна щастливо. Баба и леля Еунисе също се усмихнаха, оценявайки моята готовност да следвам техните съвети.

Въпреки липсата ми на опит, аз анализирах промяната в емоционалната атмосфера и попитах: „Бабо, ти посещавала ли си Мама?”

„Да, толкова често, колкото мога”, заяви тя с усмивка, виждайки новото ми поведение. И добави:

„Съжалявам единствено, че все още Арлинда не може да разбере духовните истини. За това тя изгуби много време въвличайки се в толкова много безполезни дейности.”

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Да, Баба безспорно беше права.

Ах! Ако само всички там на Земята знаеха колко велик и красив е живота!

Тази мисъл ме изпълни с нова надежда. У мен се надигнаха чувства, прегърнах нашата скъпа баба и попитах: „Бабо, мислиш ли, че аз все още бих могъл да бъда от някаква полза за Мама?“

Очите и се изпълниха с радост. Тя отвърна на прегръдката ми и възкликна: „Защо не, детето ми? Това зависи от твоето желание и усилията да подготвиш себе си. Когато пристигнеш в Детския комплекс не се опитвай да си почиваш вместо да работиш и ти бързо ще изпиташ радостта от това да помогнеш не само на твоята майка, но също и на много други хора.

Смаян от нейния отговор и заинтригуван да науча повече за моята нова среда, аз зададох въпроси за дядо Антонио и чичо Алваро и къде се намират те сега. Мама винаги ги споменаваше с много обич, а на мен ми липсваше тяхното присъствие там, в малката къща пълна с любов.

Когато баба Аделия чу това, тя се натъжи. Очите и се изпълниха със сълзи, които не се отрониха.

Аз очаквах тя да каже нещо, когато леля Еунисе проговори: „Карлос, за сега ние не можем да ти кажем, това, което искаш да знаеш. Твоят дядо и чичо не са в състояние да дойдат тук все още. По-късно ти ще разбереш всичко.“

Въпреки това и двете изглеждаха толкова унили, че аз се опитах да сменя темата, спомняйки си думите на Мама, че никога не бива да продължаваме един разговор, който е неприятен за други хора. Но мисля, че може би дядо Антонио и чичо Алваро не са много добре, където и да се намират те.

Глава 12

По време на молитва

В първата вечер след моето подобрене аз се намирах заедно с Баба и леля Еунисе в най-голямата стая на домът им.

Красива лунна светлина къпеше градината отвън, а меката ясна лампа вътре беше като една голяма перла с формата на сърце.

Баба погледна часовника и ни покани на молитва, обяснявайки ни, че сега е подходящото време.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Ние се събрахме около една голяма маса, в чиито център грациозно стоеше една ваза с червени цветя, силно наподобяващи карамфили.

След няколко минути тишина, през които баба Аделия ме помоли да си мисля хубави мисли, леля Еунисе каза една хубава молитва на глас, молейки Исус да ни помага и просветлява, както винаги, и да ни помогне да станем достойни за благословиите на нашия Вечен Духовен Баща.

Когато тя приключи, аз бях изумен виждайки как близкото огледало започва да се осветява чудодейно, все едно получаваше една силна проекция златна светлина от някакво непознато място. След няколко кратки мига образа на една пленителна жена се появи и ни заговори.

Баба и леля Еунисе я слушаха внимателно, докато аз се взирах със страхопочитание.

Преодолявайки първоначалната си изненада, аз започнах да я слушам, очарован от красотата на нейните изпълнени с мъдрост уроци и коментари, въпреки че не можех да схвана значението на всичко, за което тя говореше.

Нейното оптимистично настроение обаче беше възхитително и заразяващо. Със забележително спокойствие и показвайки изключителна ведрина, тя ни говореше през апарат подобен на телевизор, все едно беше там лично, на три крачки от нас.

Освен безценните насоки, които тя ни даде, още по-пламенно тя коментира нашата нужда да разберем висшия замисъл преди всичко останало, с твърдото решение да формираме себе си според него в духа на служенето. Тя мъдро ни обясни, че всичко ни се случва за добро, ако ние не поставяме себе си в окаяното положение на бунтовни и твърдоглави хора.

Докато я слушах, аз наистина се почувствах окуражен и ободрен. Добих впечатление, че този „далечен гост“ излъчваше вълни на мир, които дълбоко утешаваха душата ми и повишиха надеждите ми за възвишено бъдеще.

През тези няколко минути аз усетих, че вярата ми е нараснала доста, което на свой ред усилваше моя вътрешен оптимизъм и доверие.

Когато златната светлина в кристалното огледало най-накрая изчезна, леля Еунисе ми каза, че два пъти седмично домовете в селото са във връзка с учители от висши нива, чрез устройства наподобяващи телевизия и радио.

Не можех да сдържа очевидната си радост.

Когато отидох да си лягам баба Аделия ми каза, че на следващия ден ще бъде отведен в Детския Комплекс, от където сега аз ти пиша това писмо.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Глава 13

Комплексът

Рано сутринта на следващия ден леля Еунисе ме отведе в огромния комплекс. Пътеката, която водеше до там, предлагаше нежна наслада на очите ми и неописуемо щастие за въображението ми.

Цъфтящи дървета изпълваха атмосферата с едно приятно ухание. Видях, че покрай всеки от домовете, покрай които минавахме, кипеше дейност, но рядко виждах друго дете.

Коментирайки моята изненада, леля Еунисе ми каза, че селото почти изцяло е отдадено на работата по превъзпитанието на момчетата и момичетата идващи от земята, но повечето от тях са отседнали в Комплекса и се занимават с решаване на личните си проблеми. Тя също ме осведоми, че само след като постигнат достатъчен духовен напредък, тези деца биха могли да се завърнат на земята или да търсят по-висши светове. Обясни ми, че не всички деца, които са „умрели“ трябва да идват тук, защото има деца, които са много добродетелни и така са освободени от каквато и да е поправителна работа. И все пак, повечето деца, които идват от Земята, носят у себе си малки пороци и за това те имат нужда от грижа и напътствия.

Докато леля Еунисе говореше, аз се изчервих от срам, спомняйки си безделието и мързела, които толкова много обичах.

След една наистина много приятна разходка, ние най-накрая пристигнахме.

Комплексът беше красив.

Аз бях поверен на грижите на един благ старец, който отговаряше за новопристигналите деца. Тъй като аз все още не бях достатъчно сигурен в себе си, аз почивах няколко дни и не опитвах нищо, което да изисква много усилия.

Така имах повече време на разположение да изследвам това огромно място.

Има много сгради разположени сред горички от дървета и има едно изобилие от цветя. Много от тях са различни от онези, които са ни познати от земните градини, а някои от тях имат способността да задържат дневната светлина; през нощта те отразяват малки лъчисти звездички, които изглеждат като паднали от небето. Много нежният бриз е винаги пълен с ухания. Няма и една сграда, около която да липсват цветя.

Учението и работата са интензивни.

Комплексът е разделен на няколко училища.

Тук работят много учители и има толкова много деца, че аз все още не мога да пресметна точния брой. Те са от всички възрасти и големини, с изключение на онези, идващи от

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

физическото ниво, които са по-малки от 7 години. Един нов приятел ми каза, че има специални курсове и места за тях.

Глава 14

Съученици

След като бе преценено, че съм способен да се заема с нови начинания, аз станах част от една група от 28 ученика, всички наскоро дошли от земята.

След като започнаха часовете, получих възможност да опозная някои от тях. Повечето са заети със същата ментална борба като мен.

Копнежа по домовете ни останали далеч, притеснява почти всички нас.

Спомняйки си онова, което баба Аделия и леля Еунисе ме бяха учили за баланса, скоро аз разбрах, че не бива да плача, но не всички от съучениците ми се чувстваха по същия начин.

В деня на нашия първи час, когато учителят реши, че е време да прекъснем за почивка, Абелардо, най-малкият ученик в класа ни, вместо да приеме поканата ни за разходка, седна на входа и плака ли плака.

Мигелиньо, който беше най-опитния, го попита: „Кажете Абелардо, какво се е случило?“

Абелардо не каза нищо, но продължи да плаче мъчително.

„Аз знам“, каза Мигелиньо, „липсва ти дома и искаш да се върнеш, нали?“

Почувствал се разбран, Абелардо погледна към него и възкликна: „Да, липсва ми Мама; наистина ми липсва Мама!...“

Тези думи, казани с такава тъга, ме прорязаха дълбоко в душата. Аз страдах от същата сърдечна болка и спомняйки си за дома положих доста усилия да контролирам сълзите, които се опитаха да потекат.

Мигелиньо видя, че всички ние наблюдаваме сцената, че също сме натъжени и носталгични по дома. Давайки ни ясно да разберем, че говори към всички нас, защото бяхме толкова посърнали, той търпеливо обясни: „Ние всички изпитваме носталгия по дома и любимите хора на земята. Болката от това да сме толкова далеч от тях е нещо, което общо за всички ни. И все пак обаче, как бихме могли ние да помогнем на онези, които сме оставили назад, ако ние продължаваме да не приемаме своето собствено положение? Можем ли да решим такъв важен проблем плачейки неутешимо? Все пак ние не сме единствените, които преминават подобно изпитание. Тук има няколко хиляди деца в същото положение. Точно като мен, те преди също страдаха от това, че са далеч от хората, към които са дълбоко привързани.“

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Чувстваха носталгия и жадуваха да се върнат обратно. Но накрая разбраха, че никоя битка не може да бъде спечелена без голяма морална смелост, за това се бориха със себе си, за да добият едно пълно разбиране. Освен това ние не трябва да забравяме, че нашите любими хора също ще дойдат тук някой ден. Ние трябва да се подготвим по подходящия начин като развием способността си да помагаме, за да им бъдем от полза в правилния момент. За това нека помолим нашия Небесен Баща за кураж и сила.”

Този приятелски призив наистина оказа едно влияние върху умовете ни.

Абелардо избърса очите си, направи усилие да се усмихне и след малко всички се събрахме под сянката на големите дървета. Чувствахме се утешени и започнахме интересни и полезни разговори.

Глава 15

Уроци

Разбира се, ти ще попиташ как върви работата ни в училище и ще ти кажа, че точно сега работа от този тип в нашия духовен комплекс е почти идентична на тази в едно земно училище.

Има един разнороден и огромен по количество учебен материал, включително учебници и работни тетрадки. Подхода, който учителите ползват обаче е доста различен.

Те не само преподават: те ни пазят, утешават и напътстват.

Например, аз участвам в един курс за добро поведение и емоционална поправка.

Забелязах, че учителите не пренебрегват интелектуалната част, но също така са заинтересовани да ни подготвят да разберем обстоятелствата отнасящи се до нашия нов живот тук.

За да направят това те използват онова, което ние вече сме постигнали, докато сме били на Земята. Те не ни разстройват с преждевременни разкрития или с демонстрации, които могат да променят нашата емоционална стабилност. Като начална точка те приемат преживяванията, които вече са ни се случили и ни помагат да ги развием постепенно, без да навредят на най-приятните ни мисли.

Оставам с впечатлението, че учителите тук вземат земните ни знания за семена на небесното знание. Така те не ни претоварват с едно тежко изложение на тяхното собствено познание. Заобиколени сме със специално внимание и грижа, така че нашите по-висши способности да покълнат и израснат.

И все пак, онова, което е наистина изненадващо, е родителската грижовност, която тези самоотвержени водачи ни показват, с оглед да събудят нашите най-висши идеали.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

За тази цел въвеждащия курс към по-горно ниво класове е пълен с теми отнасящи се до духовния напредък, който ние трябва да постигнем. Необходими са много часове за внимателното изучаване на въпроси като:

- * Какво мислим за Христос?
- * Как получаваме благата на природата?
- * Какво правим със своите животи? Какви са целите на персоналните ни усилия?
- * Какви идеи имаме по отношение на времето и възможностите?
- * Какъв е курса на нашите мисли?
- * В името на доброто ли използваме инструментите и способностите, които Господ Бог на Живота ни е поверил?

Подобни теми разглеждат първоначално нашите учители в полезните часове по духовно обновление, по време на които ние разкриваме мислите си един на друг чрез ведри и истински истории. Те хвърлят светлина върху това, кои сме ние и ни показват размера на нашите потребности в резултат на егоизма, безразличието и мързела, с които всички ние сме живели толкова дълго в земните нива.

Глава 16

Работа

След уроците ни, които винаги са приятни и поучителни, ние биваме отвеждани в една огромна работилница, където работим по събирането на учебни материали за младежите участващи в курсове от по-горни нива. Тази работа винаги се наглежда от мъдри инструктори от нашата нова сфера на дейност.

По този начин, нашите задължения ни дават огромно предимство, защото ние изпълняваме своите отговорности, докато в същото време подготвяме себе си за по-важни задачи.

Трябва да обръщаме голямо внимание, докато изпълняваме своята работа. И все пак Закариас, един от по-дръзките съученици, реши да разпита уважително един от нашите директори:

„Всички ли работят като нас след като умрат?”

„Защо не?”, отговори директорът с усмивка.

„Просто докато бяхме на земята ни учеха, че след смъртта ще намерим само вечна почивка, ако сме били добри, или вечно наказание, ако сме били лоши,” каза Закариас срамежливо.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

„Това е една илюзия, която имат хората,“ обясни любезно инструкторът. „Хората имат непрекъснат интерес да си създават илюзии, с които да се самозалъгват. Повечето инкарнирани хора в земните нива не могат да скрият погрешното желание да се наслаждават на нещо без да са положили никакви усилия, да получават ползи без да дават такива за другите или да си почиват без да са работили.“

В този момент от неговото обяснение той се усмихна добросърдечно и продължи: „В светлината на този факт, повечето деца, които пристигат тук, носят дълбоко вкоренени проблеми в себе си. Те са имали крайно лошо поведение у дома. Станали са роби на прекомерна грижа и са отбягвали и малкото отговорности и задължения, които е трябвало да изпълняват в къщата. Когато смъртта ги изненада те много страдат докато се адаптират, защото животът продължава – чисто и просто – изисквайки работа, усилие и добра воля от всеки един от нас.“

Тези думи шокираха съзнанието ми. Спомних си моето старо състояние. Отново видях себе си у дома, как вдигам голяма врява за да получавам внимание от всички без никакво желание да бъда полезен на другите. Не зная дали същото се беше случило на съучениците ми, които внимаваха, но обезсърчени, докато слушаха думите на инструктора. Знам само, че аз усетих едно вътрешно чувство на срам.

След малко прекъсване на коментара си, инструкторът продължи да ни обяснява, че само лоши и безотговорни хора търсят начини да избягват работата, че работата ни се дава като една истинска благословия на светлина и мир. Накрая той ни подтикна да си спомним, че като дете Исус е работел в дърводелската работилница, оформяйки парчета дърво, и така ни е дал един пример за правилния начин, по който да ангажираме времето си като деца. Той също заяви, че ако ние бяхме възпитани у дома в духа на труда, то ние нямаше да имаме такива трудности да се адаптираме към духовния живот.

Аз трябва да призная, че съм напълно съгласен с тази гледна точка.

Глава 17

Организация

Тъй като нашия братовчед Антонио се случи да е в същия Комплекс, ти вероятно би искал да узнаеш как е той, защото може би си мислиш, че с него се виждаме често.

Наистина и двамата живеем в едно и също учреждение, но това голямо училище е разделено на няколко различни секции.

Както вече обясних аз съм част от една малка група деца, които са пристигнали съвсем скоро от земята, докато Антонио е бил тук по-дълго време. Също така нашият братовчед е един пример за доброта и покорство. Той беше едно добро дете и беше извор на истинско

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

удовлетворение за своите родители. Обикновено с радост помагаше на приятелите си. Никога не е хващал животни в капани, нито ги е наранявал просто за да бъде жесток. Никога не е пропилявал времето си. Прекарваше много време в четене на поучителни материали и работеше с истинска отдаденост на ученолюбиво и възпитано момче. Аз бях добре осведомен за всичко това от един от учителите, който посети нашия клас, когато го попитах за разликите между моята собствена ситуация и положението на Антонио.

Тъй като аз не съм толкова духовно напреднал, колкото него, аз не мога да отида да го видя. Той беше спечелил специални права, които аз все още нямам. От време на време той идва да повдигне духа ми и да ме утеши.

В други моменти, когато всички в Комплекса се съберат заедно по едно и също време, ние си даваме прегръдка; това е, когато всички момчета и момичета от долните и горните нива на обучение се срещат веднъж седмично в деня посветен на молитва и дружба.

Може би ти си изненадан от това, което ти казвам, но не всички деца учат и работят заедно.

В Комплекса има много различни отделения за момчета и момичета, освен една определена зона – най-висшата от всички – където и момчетата и момичетата са заедно, защото чувствата и емоциите им са много високо развити. А по-голямата част от младежите отседнали в Комплекса са събрани в малки или големи групи според техните характерни наклонности.

Има слаби, болни, необразовани и образовани момчета и момичета, които показват, че са изостанали, или, че стоят на едно положение или пък напредват в своето духовно израстване, и за всяка категория съществува една специализирана зона.

Моята група се състои от наскоро пристигнали деца, които не са имали никакво духовно възпитание и имат сериозни проблеми за поправка.

По отношение на това, не е нужно да ти напомням, че никога не съм бил запален по дисциплината или работата. Бях си поставил за цел да съм мързелив. Преди обичах торта, кафето със сметана, яденето, карането на колело и мраморните топчета, но никога не осъзнах цената или усилията, които всичко това струваше на Мама и Татко.

И все пак днес аз завиждам на покорните деца с добро поведение и мога да видя тяхното щастие, когато те са близо до мен по времето на почивка и молитва. Виждам ги, усмихнати и щастливи, минават покрай мен без да показват никаква суета или самоувереност, и искрено моля Исус да ме вдъхнови да работя усърдно и да бъда упорит в това, което е добро. По този начин някой ден може и аз да се присъединя към тях във великата и благословена работа на духовно израстване.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Глава 18

Съвест

Аз научих много неочаквани уроци тук.

Никога не съм мислел, че да бъдеш мързелив може да причини такава вреда.

От момента, когато осъзнах това, братко, аз плаках много.

Помниш ли малкия Бишано, котаракът на Дона Сузана, който аз убих с камъни?

Ах!... колко болезнено е за мен да ти разказвам всичко това!...

По време на часовете, постепенно разбирайки това, което учителят ни учеше за човешките задължения, започнах да си припомням моите злини в детайли. Нашето разбиране за самите себе си пред вселената и живота – така ми се струва на мен – излъчва много по-силна светлина в най-дълбоките кътчета на душата ни. С тази мистериозна светлина моите спомени за отминалите дни изплуваха напълно и живо в ума ми. По този начин, навлизайки отново в себе си, аз отново видях Малкия Бишано, моята жертва, и отново чух неговото страдалческо мяукане. Изпълнен със светлината на истинското разбиране, моето вътрешно виждане изглежда се бе променило. Аз започнах да виждам малкият Бишано навсякъде. Той беше с мен по време на учение и ваканция, докато бях на работа и когато почивах. Дойде момент, когато вече не можех да понасям това. Закресях силно, колкото можех и умолявах съучениците и учителите да ми помогнат. Съвсем на място, нашият учител ни говореше за любовта и благодарността, която ние дължим на животните, а в съвестта ми, в този незабравим момент, ужасените очи на малкото коте сякаш гледаха право в моите, умолявайки за пощада.

Аз бях победен и в сълзи паднах на колене. Признах ужасната злина на висок глас и умолявах учителя да ме освободи от тази ужасна сцена.

Когато паднах с писъци, съучениците се обърнаха да ме погледнат.

Въпреки това нашия учител се усмихна доброжелателно, както винаги, дойде при мен, прегърна ме бащински и каза: „Аз вече знам какво се е случило, момчето ми! Бъди спокоен и търпелив. Ти започваш да се подобряваш, защото сам си открил своите грешки.”

По насълзените му очи аз видях, че и той също беше трогнат.

След една дълга пауза той потупа главата ми и обясни: „Поради това, че ти ненужно уби тази невинна котка, образа на твоята жертва е дълбоко гравирани в паметта ти.”

Знаейки, че моят учител може да види онова, което бе скрито в спомените ми, аз го прегърнах и помолих: „Защитнико и приятелю мой, помогни ми в името на милосърдието!”

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Той слушаше с вълнение моята молба и му стана жал за мен, положи ръцете си на главата ми и се моли с такова прекрасно чувство за моя умствен мир, че внезапно аз се почувствах обновен. От тези грижовни ръце се излъчи една интензивна светлина, която проби през цялата ми душа и я окъпа в нови енергии. В светлината на облекчението от признанието ми пред всички, моят дух се успокои.

Глава 19

Поправката

Когато приключи молитвата, аз се съвзех и помолих учителя да ми каже най-добрия начин да поправа злото, което съм извършил в миналото.

В отговор, който да е полезен и на всички останали ученици в класа, той ме посъветва да се възползвам от това, което съм научил от моето преживяване, като отдавам цялата грижа, на която съм способен на животните, които също са Божий създания и се намират на техния път към съвършенство, като всички нас. Той ме окуражи да премина през спомените си от онова време и да отправя горещи молитви и искрени обещания никога повече да не отнемам живота на крехки и безвредни създания на Божието Творение.

След това той говори за разрушителните последици от нашите необмислени или грешни деяния, които разпространяват дисхармония и беди.

Той обясни, че е виждал безброй деца, които са преминали през същото нещо, въпреки че злощастните инциденти, които те си спомнят са били различни. Той си спомни за много големи деца, които е трябвало да знаят нещата по-добре, а са прекарвали много време да унищожават гнезда, да затварят птици или безсмислено да ги убиват, измъчвали са кучета просто от лошотия или са замеряли с камъни малки животинки до смъртта им.

Той заяви, че всички младежи от този тип преживяват много трудни изпитания тук, защото те трябва да поправят злините, които са извършили в света, при пълното пренебрегване на указанията на родителите си или добрите съвети на по-старите хора.

От тогава аз си спомням Малкият Бишано и все още виждам образа му вътрешно, но със силата на молитвата мислите ми се успокоиха, когато се връщам към миналото с искрено разкаяние и молба за прошка.

Аз смирих предумишлените чувства, които винаги са криели лошата ми страна и така станах по-добре.

Вече не се задоволявам с безделничество или безполезно прекарано време. Във всеки миг предназначен за почивка и възстановяване, аз намирам дървета, за които да се погрижа и малки животинки, на които мога ефективно да помогна.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Аз, който преди обичах да гледам как големите момчета гонят птици, сега посветих себе си да помагам на малки птички да построят гнездата си.

И забелязах, че поради моето променено поведение, всички наоколо сякаш се промениха също. Получавам мили и благодарни погледи навсякъде. Моите учители и съученици изглеждат още по-дружелюбни.

Виждайки искрените ми усилия да се поправа, никой не ми каза нищо за котарака, който пребих до смърт. Този тъжен епизод беше учтиво забравен от всички.

На дърветата и птиците, на които напоследък се посветих, аз дължа радостта, която е изпълнила душата ми.

Почти съм сигурен, че Малкият Бишано е простил моето зло деяние. Усещам, че съм се помирил със себе си и вярвам, че ако сега се върнех у дома, аз бих бил по-добър син и брат.

Ах, Дирсеу, никога не измъчвай и не убивай безвредни животинки! Аз плаках много, докато поправих злото, което бях извършил!

Глава 20

Награда

Миналата седмица аз приключих първата си година от моя престой в Комплекса и трябва да отбележа, че получих една ценна награда с истинско значение за мен. Аз се трудих усърдно и опитах да бъда колкото може по-дисциплиниран, докато се възползвах от това, което научавах.

През последните десет месеца прекарах часове от свободното си време грижейки се за животни, които станаха дружелюбни и много привързани към мен; завърших духовно учение с огромна важност за моето бъдеще и участвах няколко пъти в братски помощни комисии с цел да се подпомогнат нашите духовни другари в техните борби. Радостен мир изпълни съзнанието ми.

Няколко от децата в моя клас бяха повишени в курс за по-напреднали и аз с радост мога да кажа, че съм един от тях.

Имаше радостно и красиво празненство, при което аз получих специалния „Медал за Доброжелателство”, един красив медал отливка от субстанция подобна на блестящо сребро, инкрустирано със златна боя с тези две думи.

През този благословен ден учителят ме прегърна развълнувано и заяви, че аз мога да поискам нещо, някаква награда, за приключване на съвместната ни работа.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

В дълбините на сърцето ми лежеше желанието да си отида у дома. Искях да прегърна Мама, Татко и теб. Чувствах сякаш съм бил надалеч много години. И за това приех тази новина с неизмерима радост.

С копнеж в душата, аз отговорих, че ако ми е позволено да поискам нещо повече от повишението ми в по-горен клас, то бих искал да посетя моя дом долу на земята, за да прегърна любимите ми на душата хора.

Моят учител все пак ме потупа по главата и каза, че аз все още не притежавам нужната сила за подобно начинание. Като една крехка птица, аз все още нямах пера за да летя толкова безстрашно, но добави, че желанието ми може да бъде частично изпълнено.

На следващия ден бях осведомен, че мога да видя Мама – само Мама – в една благотворителна институция в регионите най-близко до земята.

Скоро след това, една красива нощ и придружаван от леля Еунисе, на която моят учител ме бе поверил, аз бях отведен да срещна нашата майка в една голяма красива къща, където кипеше голямо оживление с участието на духове приятели излезли от своите физически тела.

Не мога да опиша какво се случи в това божествено време. Мама беше доведена от една красива сияеща жена. Тя изглежда бе потопена в едно смътна почуда, което я объркваше. Изглежда сякаш тя не можеше да види жената, която и помагаше като една майка, и когато се приближи към нас тя не забеляза леля ни редом до мен. Когато очите и срещнаха моите, тя ме позна и проплака името ми няколко пъти. През сълзи и с радост аз се хвърлих в ръцете и. Така ние останахме заедно просълзени и прегърнати през цялото време предназначено за срещата.

Накрая, любезният посланик, който я бе довел, дойде при мен и каза: „Това е достатъчно, детето ми! Радостта може също и да нарани онези, които са все още в своите тела.”

След което тя бавно поведе Мама навън като някой, който се грижи за един болен човек.

Аз се върнах в Комплекса с леля Еунисе и с една нова надежда изпълнила сърцето ми.

Божията добрина не държи душите ни разделени завинаги.

Глава 21

Заклучение

Е, братко мой, аз трябва да приключвам това писмо. Изпращам ти любяща прегръдка с надеждата моя опит да бъде от полза за твоята душа.

Докато вървиш през живота, не си мисли, че никога няма да трябва да даваш отчет за най-скритите си и потайни дела.

Писмо от един тийнейджър в духовния свят

Всичко, което ние правим, Дирсеу, остава гравирано в книгата на нашата съвест.

Доброто жъне светлина, носи ни една висша реколта от радост и мир, докато злото опетнява духа ни, като черно мастило, което зацапва белите листа на училищните тетрадки.

Следвай поучителните думи на нашите родители, първите ни приятели, които Божествената доброта е поставила при вратите на нашия земен живот, и никога не подминавай техния мъдър съвет. Почти винаги нашата природа желае нежността и разбирането на околните ни, но нуждата ни от духовна подготовка изисква усилие и борба. Ние не винаги научаваме онова, което ни е необходимо, получавайки твърде много мили жестове. Ето защо в повечето случаи ние се нуждаем от помощта на по-силни предупреждения.

За това не се бунтувай срещу наставленията у дома.

В обобщение, Дирсеу, бъди мил, дружелюбен и посветен на учението и работата. Поддържай едно истинско приятелство със своите книги. Бъди един полезен приятел на всички хора, дори когато те не могат да разберат това веднага.

Не спирай да вярваш в доброто семенце, дори и да отнеме много време докато покълне.

Не се отнасяй зле и не измъчвай безобидни животинки. Най-жалко е поведението на всички онези, които превръщат земния живот в инструмент за нещастие и унищожение на по-слаби същества.

Бъди добър, Дирсеу, наистина, наистина добър, верен и почтен. И знай, че всички твои достойни дела ще бъдат щедро възнаградени.

Сега, скъпи мой братко, аз трябва да свършвам.

Изпращам целувки за Мама и Тате. Сигурен съм, че някой ден всички ние ще бъдем отново заедно във Великия и Благословен Дом, свободни от сълзи и смърт.

До тогава нека поддържахме вярата си в Бог жива и над всяка болка и несигурност, и своята върховна надежда в Провидението.

От твоя любящ брат, на когото много му липсваш.

КАРЛОС